

K.M. PEYTON

DOMENIUL FLAMBARDS

K.M. PEYTON

DOMENIUL FLAMBARDS

Traducere din limba engleză de
Mihaela Adina Eros

**METEOR
PUBLISHING**

Redactare: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactare: *Mariana Răbincă*
Corectură: *Viorica Horga*
Coperta: *Luca Emil Cornel*
Sursă copertă: *Oxford University Press*

Titlul original: **Flambards**

© Copyright © K.M. Peyton 1967

"Flambards was originally published in English in 1967. This translation is published by arrangement with Oxford University Press."

© 2019 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii
Meteor Publishing.

Contact:

Tel./fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

ISBN 978-606-910-132-2

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României.

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

PARTEA ÎNTÂI

1908

CAPITOLUL UNU

Un accident de vânătoare

Vulpoiul alerga cu ușurință. A urcat dealul prin iarba scurtă și umedă, s-a aruncat într-un canal și a urcat pe firul râului. Canalul era adânc, năpădit de păducel și acoperit de ulmi uriași ale căror ultime frunze galbene străluceau sfidând cerul: un cer umed de noiembrie, apăsător deasupra dealului și a văii de dedesubt, potopite de apă.

Un bărbat care punea gard viu a văzut vulpoiul ieșind în câmp liber la o sută de metri mai încolo și străbătând în viteză pășunea învecinată. Pentru o clipă i s-a zărit umbra pe culmea dealului, un vulpoi mare, care nu se lăsa ușor prins. Omul ce punea gard viu a adulmecat și și-a așezat cosorul pe pământ. În geaca lui de piele și pantalonii plini de noroi, era invizibil la umbra gardului viu. Avea să stea la pândă și să tacă mâlc. N-o să primească niciun ajutor de la mine, se gândea el. Sau tot atât cât primesc eu de la ei, ceea ce e același lucru. Să vezi tot și să nu spui nimic. Gândul i-a oferit o satisfacție grozavă, să rupă monotonia împrejmuirii cu gard viu din zori până-n noapte.

Ogarii nu au întârziat să apară. S-au năpustit prin gardul viu pe pășunea joasă și au urcat dealul în haită, făcând o zarvă care i-a strâns stomacul ghem gândindu-se la ce va urma. Nici

măcar hăitașul nu era cu ei, iar câmpul se întindea pe 800 de metri de pășune mai jos. Hăita de ogari s-a rostogolit și s-a agățat de păducel, răspândindu-se pentru o clipă, unii gonind până hăt, departe pe câmp, alții împrăștiindu-se printre rădăcinile de păducel. Rotindu-se ca un vârtej, schelălăind, valul omogen s-a zăticnit, precum apa care se dispersază printre stânci; apoi o limbă întărită de jos, din șanț, i-a readunat la un loc. Novicii sprinteni rătăciți s-au întors spre a-i urma, aruncându-se surescitați înapoi în șanțul plin de noroi: un pleoscăit, un trosnet de crengi, o avalanșă de frunze moarte, precum niște bănuți de aur, și ogarii duși au fost, năpustindu-se în câmp deschis cu mirosul proaspăt în nări.

În timp ce hărmălaia lor se stinge, bărbatul care pune gard viu era conștient de acalmie, auzindu-i îndepărtându-se și așteptând ceea ce știa că avea să urmeze. S-a ghemuit în spate, hainele lui cafenii contopindu-se cu nuanțele castanii ale trunchiurilor de ulm. Aerul duhnea a frunze moarte, mirosul specific al vulpii. Omul mai văzuse asta înainte și știa cum propriul său simț practic fusese ignorat. Deja zgomotul surd al copitelor îi răsuna în tălpile ghetelor. S-a proptit, ținând cosorul strâns în mâini, și a urmărit punctele roșiatice, ițite dintre copacii de dedesubt. Se opri brusc, rotindu-se: putea vedea urmele de copite de fier întipărite în iarba umedă și apoi un tropăit răsună pe coasta dealului de parcă și-ar fi auzit inima bătând puternic și pieptul unui cal murg se ivi în raza sa vizuală, cu respirația sacadată, hăitașul îndemnându-l mai departe cu glas puternic după ce zărise ogarii pe pantă în zare. Bărbatul se uita de jur împrejur pentru a vedea pe unde să o ia. În capătul celălalt se afla o poartă, dar pierdea teren prețios ca să treacă dincolo de ea; bărbatul care pune gard viu știa că hăitașul avea să sară și

exista o singură posibilitate: o mică deschizătură în păducel și canalul adânc și urât de dedesubt, apoi urcușul pe deal.

Hăitașul a trecut dincolo, ținându-și brațul în sus în timp ce crengile goale îl împungeau. Grupul de gonaci din spate, ce urca dealul în goană nebună, s-a oprit brusc, scindându-se, unii trecând pe poartă, alții prin deschizătură și înjurând orice li se ivea în cale. Pământul se cutremură de galopul cailor în spume, asudați, cu clăbuci la zăbale, cu ochii turbați de surescitare. Doar cei îndrăzneți au trecut prin deschizătură: s-au auzit îndemnuri puternice, au existat unele ezitări și un cal s-a poticnit într-un val uriaș de noroi din pricina călărețului său, care și-a pierdut brusc curajul. Calul din spate era furios și călărețul lui a înjurat. Era doar un flăcăiandru, dar înjurătura și furia din ochii lui erau cele ale unui bărbat în toată legea. I-a dat calului său ce se opintea o lovitură cu cravașa și s-a năpustit pieziș spre deschizătură, când orice om zdravăn s-ar fi dat îndărăt pentru a sări din nou. Calul a făcut o săritură disperată în aer și călărețul lui s-a răsucit strigând în spate:

– Haide, Will! E în regulă!

Erau doar trei cai în urmă, majoritatea optând pentru poartă, și calul din față era unul sur, al cărui călăreț era tot un băiat, chiar mai tânăr decât cel din față. Calul sur, cu nările însângerate și ochii sălbăticiți de surescitare, a galopat spre deschizătură și spre coada vecinului său de grajd, iar băiatul de deasupra nu a avut puterea să-i schimbe direcția. Că asta voia, era evident. Spre deosebire de băiatul din față, chipul lui era crispat de frică. Transpirația și noroiul îi dădeau o paloare verzuie. Ochii lui întunecoși, văzând încălceala gardului viu, luceau de spaimă. S-a repezit înainte, cu degetele încheștate în coama calului, cu hăturile fluturând, însă calul a sărit mai sus

decât se așteptase băiatul. Șezutul și strânsoarea picioarelor lui firave nu au fost de ajuns pentru a ține în frâu cutezanța armăsarului mare, temperamental; crengile i-au biciuit fața băiatului, iar el a căzut pe spate și într-o rână printre crengile trosnind și apoi s-a prăvălit greoi în fundul șanțului. Calul sur nici n-a simțit că-și pierduse călărețul, a aterizat într-o ploaie de noroi și și-a continuat galopul.

– Ai grijă, tinere Will!

Bărbatul din spate și-a frânat calul și l-a tras de la marginea șanțului printr-o opintire violentă. Celălalt călăreț s-a tras și el înjurând și omul cafeniu ce pune gard viu a ieșit de sub adăpostul ulmilor și s-a dus primul în șanț lângă băiat, pe când ceilalți bărbați erau în continuare împiedicați de caii lor ce se zbăteau.

– E rănit grav?

Bărbații sperau să-și poată continua drumul, dar omul care pune gard viu le-a spus:

– Da, domnule. E foarte grav rănit.

– Ah, fir-ar să fie de puști! a murmurat încet unul dintre bărbați. Apoi, resemnat: o să mă duc călare până la primărie, Tom. Spune-le tu ce s-a întâmplat. O să stai cu el, nu?

– Da, o să stau.

Câțiva rămași în urmă au venit în goană să vadă ce era în neregulă și cu ajutorul lor l-au tras pe băiat afară din șanț, pe iarbă. Nu era conștient, dar țipa când era mișcat, și oamenii au clătinat din cap.

– Asta e de rău, nu?

– Cine e?

– Tânărul Russell, de pe domeniul Flambards.

– Oh, da, tânărul William. Doamne, ce-o să zică bătrânul despre asta?

– Și-ar face mai multe griji dacă ar fi Mark.

– Asta a fost vina lui Mark, așa zice eu, remarcă bărbatul care văzuse căzătura. Will își urma fratele. Mark a trecut pe acolo ca un apucat ce e și i-a strigat lui Will să-l urmeze. Nu s-a gândit deloc să-i spună de poartă. O fărâma de om ca Will să încerce așa un loc ca acela!

– Cred că nu s-a putut opri. Are tot atâta forță cât o fată. Nu este ca tânărul Mark.

– Mark ăla! E bucățică ruptă din ta-su. Bătrânul Russell în carne și oase.

– Nu i-a trecut deloc prin cap să se întoarcă...

Cineva s-a dus călare să aducă o bucată de gard de la oi și ceilalți stăteau de jur împrejur plini de solitudine, făcând ce era mai bine – după părerea lor – pentru băiat: l-au întins pe iarbă, i-au îndreptat membrele zdrobite și i-au desfăcut legăturile. Era un băiat firav, cu trăsături fine, mic pentru cei 13 ani ai săi. Avea palmele jupuite, iar degetele lui lungi erau încă încheștate, parcă pentru a-l stăpâni pe surul masiv. Caii stăteau scoțând aburi, smulgându-și zăbalele, dând roată locului agitați, în scârțăitul șeilor de piele și loviturile de copite. Ogarii se duseseră de mult și corbii se întorceau înapoi la ulmi, rotindu-se și croncănind.

A fost adusă bucata de gard. William Russell a fost întins pe ea și patru dintre vânători l-au transportat clătinându-se în josul dealului. Doi dintre ei își mânau caii, iar omul care pune gard viu îi urma împreună cu ceilalți doi, căzut pe gânduri. Asta o să facă 16 pence, cu siguranță, cu puțin noroc, chiar un șiling. Bravo, tinere Will, ți-ai ales bine locul.

La opt kilometri distanță, ogarii au pierdut urma pe o pășune cu oi. Mark Russell și-a smucit calul și s-a uitat în spate pentru prima oară după săritura din lunca Hall și a fost surprins să-l vadă pe Woodpidgeon, armăsarul sur al lui William, venind singur, cu frâiele și scările fluturând în vânt. Și-a mânat propriul cal să-l conducă, strigând la el cu glasul lui aspru, poruncitor:

– Gloabă bătrână și proastă! Woodpidgeon, stai pe loc!

Surul s-a oprit și Mark i-a prins frâiele, cercetându-l rapid cu privirea să vadă dacă era rănit.

– Și ce-ai făcut cu idiotul ăla de Will? L-ai omorât, gloabă bătrână și proastă?

Christina Parsons stătea dreaptă în șaretă, urmărind câmpurile tomnatice potopite de apă pe lângă care trecea în goană, sperând să nu plouă până ajungeau la domeniul Flambards, să nu-și strice pălăria cea nouă. Rândașul care ședea lângă ea își ceruse scuze pentru șaretă, explicându-i că trăsura trebuise să plece pe neașteptate și dacă el ar fi așteptat până se întorcea, nu ar mai fi ajuns la timp la trenul ei. Și deoarece se explicase, plin de respect, n-a mai îndrăznit să mai adauge nimic. Christina, care nu știa dacă se cade ca o doamnă ce călătorea de una singură să stea de vorbă cu vizitiul, s-a hotărât să nu riște nimic și își ținea privirile ațintite asupra peisajului de țară, tăcând mâlc. Părea foarte stăpână pe ea, probabil mai mult decât se simțea în realitate, pentru că la vârsta ei de 12 ani ajunsese la concluzia că era imprudent să-ți arăți sentimentele în pripă; viața îi oferise deja niște surprize crude, iar surpriza actuală avea să-și dezvăluie și ea natura ei, crudă sau de alt fel.

– Unchiul Russell vrea să te duci să locuiești la domeniul Flambards, îi spusese mătușa sa Grace, cu o oarecare uimire, la

micul dejun. Ei bine, și apoi: așa, deci – de această dată cu o notă de indignare.

Christina auzise de Flambards și de unchiul Russell, însă nu-l văzuse nici pe el, nici domeniul lui. Și nici nu ținea morțiș s-o facă, din ceea ce auzise.

– Să locuiesc cu el? Dar ce e în neregulă cu situația de acum?

Începuse să se obișnuiască cu mătușa Grace după un an. Era mult mai bună decât mătușa Mildred, cea de dinainte, și decât Jessica, verișoara ei de-a doua. Ca orfană de la vârsta de cinci ani, Christina se obișnuise să fie purtată încolo și-ncoace printre diferitele sale rubedenii de sex feminin din suburbiile Londrei. Dar unchiul Russell de pe domeniul Flambards, aflat la 65 de kilometri distanță, la țară... asta era cu totul și cu totul altceva. Unchiul Russell nu se mai interesase niciodată de ea până atunci.

– Ce l-a apucat taman acum? se miră mătușa Grace, cu glasul plin de îndoială.

– E interesat de bani, a spus Christina, auzind asta de atâtea și atâtea ori până atunci. Știa că părinții ei îi lăsaseră o groază de bani, nu pentru că-i spusese cineva vreodată, ci pentru că se învățase să asculte discuțiile celor mari atunci când toată lumea era convinsă că se concentra asupra lucrului său de mână sau a lecturii. Când avea să împlinească 21 de ani, urma să fie bogată. Era un gând plăcut, dar îndepărtat, și nu avea nimic de-a face cu situația ei prezentă. Însă cei mari discutau des despre asta. Christina nu știa prea multe despre rudele ei, dar atunci când se gândi bine la asta, își aduse aminte că unchiul Russell era fratele vitreg al răposatei sale mame. Mama ei se căsătorise cu un tânăr bogat pe nume Julian Parsons și pieriseră amândoi atunci când s-a scufundat un pachetot în Canalul

Măneicii, cu șase ani înainte. Christina își amintea că-l auzise pe unchiul Russell spunând: „Așa le trebuie dacă erau putred de bogați.”

– Aveam impresia totuși că unchiul Russell este bogat, a spus Christina dorind să clarifice lucrurile.

– A fost bogat, dragă. Cu accent pe *a fost*. Da.

Mătușa Grace își amesteca absentă ceaiul. Cândva ea însăși o Russell, mătușa Grace, acum văduva unui funcționar de bancă, își câștiga o pâine cinstită drept croitoreasă. Nu o deranja ca fetița să locuiască împreună cu ea, însă uneori o cam incomoda, deoarece trăia cu speranța să-și găsească un alt soț.

– Ce s-a întâmplat cu banii unchiului Russell, atunci? a întrebat Christina.

– S-au dus pe domeniul Flambards și pe viața pe care a trăit-o, asemănătoare cu cea a tatălui său. Toată vânătoarea asta: caii pe care i-a cumpărat și câinii de vânătoare! Numai la asta i-a fost mintea. Și cred că tot la asta îi e și acum, în ciuda accidentului său. A renunțat la câinii de vânătoare, însă grajdurile sunt încă pline de cai, din ce am auzit. Și nu sunt decât cei doi băieți care să-i călărească. Unchiul Russell abia dacă se poate scula de pe scaun.

Christinei nu i se părea o perspectivă prea atrăgătoare. Ea-și petrecuse viața în întregime cu persoane de sex feminin, iar domeniul Flambards părea a fi unul exclusiv masculin. Și nici nu se dădea în vânt după cai.

– Și atunci cine îngrijește de casă?

– De când a murit Isabel – soția unchiului Russell – nu mai e nimeni în afară de servitori. Și numai Dumnezeu știe, Russell este așa de dificil, încât îi face să plângă și-i dă afară înainte să apuce să treacă de prima săptămână. Mătușa Grace s-a oprit,

dându-și seama că nu-i oferea cine știe ce încurajări Christinei. Însă o să ai doi veri tineri cu care să te joci. E vremea să stai cu cineva de vârsta ta.

Christina și-ar fi dorit să fi fost fete. Dar nu a comentat. Era obișnuită să fie plimbată de colo-colo, ca urmare a unui schimb de scrisori ori a unei discuții de familie. Nu-i trecuse nimănui prin minte că ar fi trebuit să fie și ea consultată în privința a ceea ce era cel mai bine pentru ea. Și nici Christinei nu-i trecuse prin minte că așa ar fi fost normal. Pentru că nu i se spuneau prea multe, fata învățase să-și folosească inteligența pentru a afla mai mult din ceea ce dorea să afle. Nu se dădea în lături să tragă puțin cu urechea sau să se uite pe furiș la scrisori atunci când viitorul său era pus sub semnul întrebării. Așa îi parvenise și cea mai interesantă informație în privința interesului neașteptat al unchiului Russell față de ea. Mătușa Grace a trebuit să răspundă la ușă în timp ce scria o scrisoare, și Christina, prefăcându-se (chiar și față de sine) că voia să regleze gazul de iluminat, s-a ridicat de la lucrul ei de mână și s-a îndreptat spre lampa care pâlpâia de pe biroul mătușii Grace. Cerneala umedă lucea pe hârtie: „...o să-mi lipsească. Bineînțeles, ce vom auzi în curând, dacă îmi cunosc mult iubitul frate vitreg, este că se va mărita cu Mark și domeniul Flambards o să se pună iar pe picioare pentru câțiva ani buni. Sunt convinsă că asta este la mijloc. Cum altminteri, dacă nu printr-o căsătorie avantajoasă, va fi bietul loc menținut în continuare? Russell este...”

Christina a făcut ochii mari de tot. S-a așezat repede și a început din nou să coasă, continuând să tivească neglijent, făcând niște împunsături pe care mătușa Grace le-a desfăcut mai târziu cu mare tevatură.

Christina nu mai fusese niciodată la țară până atunci – nu într-un loc unde să nu existe o suprafață comodă cu stuc, pavată, la o mică distanță de mers. Era obișnuită să meargă cu omnibuze trase de cai sau cu birja, dar nu cu o șaretă descoperită, și era uimită de câmpurile și pădurile întinse pe lângă care treceau, fără niciun fel de case. Sub cerul cenușiu, i se părea o priveliște destul de deprimantă, dantelăria întunecată a ulmilor goi alcătuind un peisaj sumbru deasupra capului ei, marginile galbene fiind pline de noroi și șanțurile bulbucate. Pe drumul îngust și accidentat s-au mai întâlnit doar cu încă două căruțe și doi vizitii cu jachete stacojii pe care rândașul de lângă Christina i-a salutat cu mâna la pălărie. Bărbații erau murdari de noroi, iar caii asudați. Christina știa că fuseseră la vânătoare și văzându-i a conștientizat începutul noii ei vieți. I-a trecut prin minte dintr-odată, sec: toate astea erau reale. Primii stropi reci de ploaie i-au pișcat fața; se înserase deja. Pădurea îmbibată de apă era deasă și tăcută. A străbătut-o un fior puternic de autocompătimire și a trebuit să se forțeze să nu plângă, încheștându-și mâinile sub pledul cu care o învelise rândașul. Situații asemănătoare din trecut o învățaseră cum să se descurce. Cu o voință de fier și-a îndreptat gândurile spre croirea unei rochii noi, închizând ochii și imaginându-și una de tafta de culoarea lavandei, împodobită cu panglici argintii. Viziunile ei în asemenea ocazii nu erau niciodată legate de considerațiile practice pe care mătușa Grace i le insuflase întotdeauna în privința lucrării hainelor ei; ea se concentra pe extravaganță, pe cina la palat, pe dans la ore târzii, înveșmântată toată în dantelă și cu decolteuri.

– Acesta este domeniul Flambards, domnișoară.

Christina și-a deschis ochii și a văzut că șareta cotise la stânga, trecând de niște porți. În față se întindea o alee lungă, străjuită în dreapta de pădure și în partea cealaltă de pășune, delimitată de un gard de fier. În capătul aleii se afla casa, dar era atât de năpădită de iederă, încât de la distanță Christina n-a putut să-și dea seama ce arhitectură se ascundea sub frunziș. Copitele cailor improșcau pietriș. Christina, văzând semne de civilizație, se simțea optimistă și emoționată în același timp, însă nu-i mai venea să plângă.

Casa, la o examinare mai de aproape, era una victoriană, cu ferestre mari, cu arcade. Aleea ducea drept până la ușa de la intrare. În dreapta, la marginea pavajului, se întindea o grădină dezordonată, năpădită de trandafiri – unii încă în floare, împodobiți de umezeală precum niște verze strânse, rozalii – și iarbă înaltă, cu un cedru frumos în mijlocul a ceea ce fusese cândva peluza. Spre stânga, aleea dădea ocol casei, continuându-se în spatele ei, spre o îngrămădire de ziduri și acoperișuri cu țiglă, care, presupuse Christina, erau grajdurile. Câțiva castani mari, acum doar niște schelete sfrijite, cu crengi răsfirate în jos, străjuiau aleea ce șerpuia până în zare; grămezi mari de frunze veștede zăceau căzute pe jos, cu castane sparte împrăștiate pe pavaj, cu cojile scorojite ca ale unor portocale mititele, cafenii. Rândașul a oprit calul în fața ușii și a ajutat-o pe Christina să coboare din șaretă.

Părea că n-o aștepta nimeni.

– O să vă car cufărul până în hol, domnișoară. Intrați. Ușa e deschisă.

– Mulțumesc.

Christina s-a îndreptat spre verandă, care era plină de ghetе murdare de noroi, și a deschis emoționată ușa, împingând-o.